

**SFÂNTUL GRIGORIE
CEL MARE**

OMILII LA PROFETUL IEZECHIEL

Traducere din limba latină
ELENA SIMA ȘI ILEANA INGRID BAUER

Studiu introductiv și note de ILEANA INGRID BAUER

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2014

CUPRINS

Introducere (Ileana Ingrid Bauer)	7

OMILII LA PROFETUL IEZECHIEL *CARTEA I*

Prefață	41
Omilia I	43
Omilia II	59
Omilia III	79
Omilia IV	95
Omilia V	107
Omilia VI	121
Omilia VII	143
Omilia VIII	167
Omilia IX	197
Omilia X	227
Omilia XI	263
Omilia XII	287

OMILII LA PROFETUL IEZECHIEL
CARTEA A II-A

Prefață	315
Omilia I	317
Omilia II	341
Omilia III	359
Omilia IV	385
Omilia V	407
Omilia VI	431
Omilia VII	455
Omilia VIII	481
Omilia IX	505
Omilia X	533
Bibliografie	559
Indice de referințe scripturistice	565

Omilia I

1. Cu harul Atotputernicului Dumnezeu, urmând să vorbesc despre Profetul Iezechiel, mai întâi trebuie să arăt timpurile și felurile profeției, ca aflând cum atinge ea sufletul, să-i fie mai bine cunoscută virtutea.

Trei sunt timpurile profeției, adică trecutul, prezentul și viitorul. Dar trebuie să se știe că, în cazul a două timpuri, profeția își pierde sensul etimologic. Cum profeția a fost numită astfel fiindcă prezice cele viitoare, când se vorbește de trecut sau prezent, pierde justificarea numelui ei, fiindcă nu se profetește ceea ce urmează să vină, ci amintește fie cele care s-au întâmplat, fie cele ce sunt. Totuși, vom putea vorbi mai limpede despre aceste trei timpuri ale profeției dacă le vom prezenta conform mărturiilor Sfintei Scripturi. O profeție despre viitor este următoarea: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu”¹. „La început, Dumnezeu a făcut cerul și pământul”² este o profeție despre trecut, căci un om a spus despre acel timp când nu exista om. O profeție despre prezent este atunci când Apostolul Pavel zice: „Iar dacă toți ar profeti și ar intra vreun necredincios sau vreun neștiutor, el este dovedit de toți, el este judecat de toți; cele ascunse ale inimii lui se învederează și astfel, căzând cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, mărturisind că Dumnezeu este într-adevăr printre voi”³. Așadar, când se spune: „Cele ascunse

---

¹ Is. 7, 14.

² Fc. 1, 1.

³ I Cor. 14, 24-25.

ale inimii lui se învederează”, se arată fără îndoială că, prin aceasta, duhul profetic nu prezice ceea ce urmează să fie, ci vorbește despre cele prezente. Atunci cum să fie numit „duh profetic”, o dată ce nu anunță în nici un fel viitorul, ci descoperă cele prezente? Trebuie remarcat că și în această situație pe drept i se spune profetie, nu pentru că ea prezice cele viitoare, ci fiindcă dezvăluie cele ascunse din prezent. Într-adevăr, după cum timpul ascunde de ochii noștri orice fapt din viitor, tot așa o cauză îl ascunde de ochii noștri în prezent. Un fapt care urmează să se întâmple este ascuns în timpul care urmează să fie, iar un gând despre cele din prezent este ascuns în cele mai de taină ale inimii. Tot profetie despre prezent este și atunci când un anumit fapt, oricare ar fi el, nu este ascuns prin voința sufletului, ci prin îndepărtarea sa în spațiu, și acest fapt este dezvăluit totuși prin Duhul. Atunci, sufletul celui care profetește devine prezent acolo unde trupul nu este de față. Spre exemplu, Ghiezi se retrăsese departe de profet când a primit daruri de la Neeman Sirianul, căruia, totuși, tot profetul i-a zis: „Au doar inima mea nu te-a întovărășit, când omul acela s-a dat jos din căruță și a venit în întâmpinarea ta?”⁴.

2. Trebuie știut, de asemenea, că timpurile profetiei se pun de acord pentru a se adevăra unul pe celălalt, încât, uneori, trecutul să fie adevărat de viitor, iar alteori, viitorul să fie adevărat de trecut. Căci zisese Moise: „La început, Dumnezeu a făcut cerul și pământul”⁵. Dar cine ar fi putut să creadă că spune adevărul despre trecut, dacă despre viitor nu ar fi spus ceva adevărat? De fapt, la sfârșitul aceleiași cărți, în al cărei început spusese acele cuvinte despre trecut, a adăugat, prin vocea lui Iacov, și o profetie despre viitor,

---

⁴ IV Rg. 5, 26.

⁵ Fc. 1, 1.

care zice: „Nu va lipsi sceptru din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni Impăciuitorul, căruia se vor supune popoarele”⁶. Și chiar cu propria sa gură, a profețit neamului pe care îl conducea pe Acela Care urma să fie trimis, zicând: „Domnul Dumnezeu va ridica vouă dintre frații voștri Profet ca mine, pe Acela să-L ascultați ca pe mine. Iar cel care nu va asculta de Profetul Acela, va fi îndepărtat din poporul Său”⁷. Așadar, de ce a amestecat viitorul cu trecutul dacă nu ca, atunci când aveau să se împlinească cele pe care le prezisese despre viitor să se arate că spusese adevărul și despre trecut?

3. Fiindcă am arătat cum trecutul este adevărat de o profeție despre viitor, rămâne acum să arătăm, pe baza cuvintelor Sfintelor Scripturi, și în ce fel viitorul este adevărat de trecut prin însuși duhul profetic. Regele Babilonului, după ce a avut un vis, a trimis după magi și ghicitori și a chemat pe toți înțelepții Babilonului și le-a cerut nu numai să interpreteze visul, ci să povestească chiar și visul, fără îndoială ca să deducă din răspunsurile lor cu privire la ce se petrecuse în trecut dacă ceva din răspunsurile lor avea cu adevărat să se împlinească în viitor. Cum aceștia nu putuseră să spună nimic, a fost adus în mijlocul lor Daniel care, cerându-i-se dezlegarea și povestirea visului, nu numai că a răspuns la ceea ce a fost întrebat, dar a dezvăluit și originea visului, spunând: „Ție, rege, îți treceau gânduri prin minte, când erai în patul tău, pentru ceea ce se va întâmpla mai pe urmă”⁸. Și puțin mai târziu: „Tu, rege, priveai și iată un chip peste măsură de mare...”⁹ etc. Bineînțeles că îndată i-a spus tot visul

---

⁶ Fc. 49, 10.

⁷ Fapte 3, 22; 7, 37; Deut. 18, 15-18.

⁸ Dan. 2, 29.

⁹ Dan. 2, 31.

și, pornind de la el, i-a dezvăluit viitorul. Să medităm asupra înlănțuirii profeției. Din gândurile regelui ea a venit în vis, din vis a ajuns în viitor. Așadar, cel care a dezvăluit, ca să zic așa, însăși originea visului, a demonstrat fără îndoială, cât de adevărate sunt și cele pe care le-a spus despre viitor. Însă profeția despre timpul prezent nu are nevoie de mărturia trecutului, nici de a viitorului, fiindcă, atunci când un fapt ascuns este dezvăluit prin cuvintele profeției, adevărul acesteia este adevărat prin însuși faptul care este dezvăluit.

4. Acum, fiindcă am prezentat timpurile profeției, rămâne să discutăm câte ceva despre modurile și însușirile acesteia. Desigur, duhul profetic nu atinge sufletul profetului nici întotdeauna, nici în același mod. Căci uneori duhul profetic atinge sufletul celui care profetește cu referire la prezent și nicidecum la viitor, alteori îl atinge cu referire la viitor, nu și la prezent. Uneori însă îl atinge în ce privește prezentul și viitorul, alteori, trecutul și prezentul ori, în egală măsură, viitorul. Uneori duhul profetic atinge referitor la trecut, dar nu și la viitor; alteori, referitor la viitor, dar nu și la trecut. Uneori atinge cu privire la o anumite parte a prezentului, nu și cu privire la o altă parte, alteori atinge cu privire la o anumite parte a viitorului, dar nu și dintr-o altă parte a acestuia. Dar toate acestea, dacă putem, să le arătăm cu dovezile Sfintei Scripturi, în acea ordine în care au fost spuse înainte.

5. De pildă, duhul profetic atinge sufletul profetului în ce privește prezentul și nu-l atinge în ce privește viitorul, ca la Ioan Botezătorul care, văzând venirea Domnului, zice: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel Ce ridică păcatul lumii”¹⁰. Dar, pe de altă parte, când urma să moară, trimițând ucenicii la El, întreba zicând: „Tu ești Cel Care vine sau așteptăm

---

¹⁰ In 1, 29.

pe altul?"¹¹. Prin aceste cuvinte se arată că el, cu siguranță, cunoștea că Mântuitorul a venit pe pământ, dar poate că se îndoia că va coborî El Însuși pentru a deschide porțile iadului. Căci el fusese atins de duhul profetic referitor la prezent, el care, văzând natura umană a Mijlocitorului și înțelegând natura divină a Acestuia, recunoștea Mielul care ridică păcatul lumii; dar nu fusese atins referitor la viitor, fiindcă nu știa de pogorârea Aceluia în iad.

6. Uneori, duhul profetic atinge sufletul profetului cu privire la viitor și nu-l atinge cu privire la prezent, așa cum arată în mod evident istorisirea cărții Facerea: cum Isaac l-a trimis la vânătoare pe fiul său Esau, iar Rebeca l-a înlocuit, pentru a fi binecuvântat, cu fiul mai mic, care, îmbrăcat cu piei de ied, a făcut să pară ca adevărat trupul fratelui spre a primi atingerea tatălui. Isaac a dat binecuvântarea acestui fiu mai mic ca și cum i-ar fi dat-o celui mai mare, i-a anunțat viitorul îndepărtat, dar cine era cel de față și-i sta alături nu a putut recunoaște¹². Iată că duhul profetic a atins sufletul profetului referitor la viitor, nu și la prezent, din moment ce, cu privirea înțeșată, tatăl prezicea cele viitoare și nu recunoștea fiul aflat în fața lui.

7. Uneori, duhul profetic atinge sufletul profetului în egală măsură cu privire la prezent ca și la viitor, după cum suntem învățați în mod limpede de aceeași carte a Facerii¹³. Într-adevăr, acolo este scris cum, atunci când Iacov se apropia de sfârșitul vieții, Iosif i-a adus pe cei doi fii ai săi ca din binecuvântarea aceluia să poată dobândi bunătățile cele viitoare, și i-a așezat pe cel mic la dreapta, iar pe cel mare la stânga.

---

¹¹ Mt. 11, 3.

¹² Fc. 27, 1-29.

¹³ Fc. 48, 1-14.

Fiindcă Iacov, cu ochii încețoșați de bătrânețe, nu a putut să deosebească, prin vedere omenească, care dintre nepoții săi era cel mare și care era cel mic, întinzându-și brațele cruciș, a pus mâna dreaptă pe cel mic, iar pe cea stângă, pe cel mare. În timp ce Iosif voia să îndrepte această greșeală, zicând: „Nu așa, tată, că cestălalt este întâiul născut”¹⁴ a auzit: „Știu, fiul meu, știu! Și din el va ieși un popor și el va fi mare; dar fraatele lui cel mai mic va fi mai mare decât el”¹⁵. Așadar, duhul profetic a atins sufletul profetului deopotrivă cu privire la prezent ca și la viitor, de vreme ce Iacob vestea viitorul și pe cei așezați înaintea sa nu putuse să-i vadă cu ochii trupului, ci îi deosebea prin duh. La fel, duhul profetic atinsese sufletul Profetului Ahia din prezent și din viitor, deoarece, în ciuda ochilor încețoșați, a cunoscut că aceea, care se prefăcea că este alta, este femeia lui Ieroboam și i-a dezvăluit ce va fi în viitor, zicând: „Intră, femeie a lui Ieroboam. Ce gând ai avut de ți-ai schimbat hainele? Eu sunt trimis să-ți vestesc lucruri grozave. Du-te și spune-i lui Ieroboam: Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: Tu însă ai întrecut în răutate pe toți cei care au fost înaintea ta, căci te-ai dus și ți-ai făcut alți dumnezei și chipuri turnate, ca să mă întărați la mânie, iar pe mine m-ai aruncat înapoia ta. Pentru aceasta voi aduce necazuri peste casa lui Ieroboam”¹⁶. Într-adevăr, sufletul profetului fusese atins deopotrivă cu referire la prezent ca și la viitor, fiindcă a putut să o cunoască pe cea care intrase și să-i vestească viitorul.

8. Uneori, însă, sufletul profetului este atins, deopotrivă cu referire la trecut, prezent, ca și la viitor, după cum Elisabeta, aflând că Maria a venit la ea, a cunoscut că aceasta poartă în pânțele Cuvântul întrupat și a numit-o Maica Dumnezeului său, zicând: „Și de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica

---

¹⁴ Fc. 48, 18.

¹⁵ Fc. 48, 19.

¹⁶ III Rg. 14, 6-7, 9-10.

Domnului meu?"¹⁷. Despre zămislirea aceasta chiar și lui Iosif i se spune prin înger: „Căci ce s-a zămislit într-înșea este de la Duhul Sfânt”¹⁸. De aceea Elisabeta spune: „Și fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul”¹⁹. Căci spunând: „Fericită este aceea care a crezut” arată lămurit că vorbele îngerului care fuseseră spuse Mariei le-a cunoscut prin duh și adăugând: „Se vor împlini cele spuse ei de la Domnul”, ea i-a prezis cele ce urmau să vină. Deci, în același timp, ea a fost atinsă de duhul profetic referitor la trecut, referitor la prezent și chiar la viitor, fiindcă a cunoscut că Maria a crezut făgăduințele îngerului și, numind-o Maică, a înțeles că poartă în pântece pe Mântuitorul neamului omenesc și, când prezisa toate ce trebuiau să se îplinească, ea a văzut ce urma în viitor.

9. Altă dată duhul atinge sufletul referitor la trecut, dar nu-l atinge referitor la viitor, așa cum i se arată limpede Apostolului Pavel care spune ucenicilor: „Căci vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om, pentru că nici eu n-am luat-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos”²⁰. Dar și altora dintre ucenici, spune: „Că prin descoperire mi s-a dat în cunoștință această taină”²¹. Totuși acesta, când urca spre Ierusalim urmând să predice chiar această Evangheliie care-i fusese dată în cunoștință prin descoperire, zice: „Iar acum, iată că fiind legat cu duhul, merg la Ierusalim, neștiind cele ce mi se vor întâmpla acolo”²². Într-adevăr, aceasta este taina Evangheliei, fiindcă Unul Născut din Tatăl S-a întrupat și S-a făcut

---

¹⁷ Lc. 1, 43.

¹⁸ Mt. 1, 20.

¹⁹ Lc. 1, 45.

²⁰ Gal. 1, 11-12.

²¹ Ef. 3, 3.

²² Fapte 20, 22.

om adevărat Care a fost răstignit, a murit, S-a îngropat, a treia zi a înviat și în a patruzecia zi S-a înălțat la cer și șade de-a dreapta Tatălui. Așadar, cel care a cunoscut aceste lucruri, prin descoperirea Evangheliei, a fost atins de duhul profetic cu privire la trecut, dar fiindcă nu a cunoscut ce urma să îndure el Însuși pentru aceeași Evanghelie, fără nici un dubiu, nu a fost atins în ce privește viitorul. Căci, deși zice: „Decât numai că Duhul Sfânt mărturisește prin cetăți, spunându-mi că mă așteaptă lanțuri și necazuri”²³, se arată limpede că cele care urmau să i se întâmple fuseseră descoperite altora și nu lui, după cum se spune despre el prin Agabus: „Pe bărbatul al căruia este acest brâu, așa îl vor lega iudeii la Ierusalim”²⁴.

10. Uneori, duhul profetic atinge cu privire la viitor dar nu și la trecut, după cum este arătat în scrierea lui Elisei: când unul din fiii profetului a prăvălit un copac, i-a căzut toporul în apă și acesta a zis: „Ah, stăpânul meu! Acesta îl luasem împrumut. Zis-a omul lui Dumnezeu: Unde a căzut? Și acela i-a arătat locul. Iar Elisei a tăiat o bucată de lemn și, aruncând-o acolo, a ieșit toporul deasupra”²⁵. Din această faptă a profetului se înțelege limpede că, atunci când întrebă unde căzuse toporul, știa ceea ce avea să facă, dar, totuși, de vreme ce întreabă, e clar că nu știa unde căzuse. Prin urmare, duhul profetic atinsese gândul lui Elisei referitor la viitor, dar referitor la trecut nu-l atingea, fiindcă a putut cunoaște că toporul scufundat în adâncul apei va fi adus la suprafață, dar nu a știut nicidecum unde căzuse.

11. Alteori, însă, duhul profetic atinge referitor la o parte a prezentului, dar nu atinge referitor la alta. Aceasta o atestă istorisirea Apostolului Petru, când soldații trimiși la el de Corneliu i-au fost vestiți prin Duhul, fiindcă este scris: „Și Duhul

---

²³ Fapte 20, 23.

²⁴ Fapte 21, 11.

²⁵ IV Rg. 6, 5-6.

i-a zis: Iată, trei bărbați te caută”²⁶. El, coborând la aceștia, i-a întrebat: „Care este pricina pentru care ați venit?”²⁷. Prin cuvintele acestuia se arată că acea pricină pe care căuta s-o afle de la soldați nu o aflase prin Duhul. Deci, duhul profetic atinsese gândul lui Petru referitor la o parte a prezentului și nu îl atinsese referitor la alta, căci pe de o parte i-a spus că soldații sunt de față, iar pe de altă parte a trecut sub tăcere pricina pentru care veniseră.

12. Alteori duhul profetic atinge referitor la o parte a viitorului, dar nu atinge referitor la altă parte, după cum fiii profeților spun lui Elisei despre răpirea lui Ilie: „Știi oare că astăzi Domnul va să ridice pe stăpânul tău deasupra capului tău?”²⁸. Totuși, după răpirea lui, ei pornesc în diferite locuri și-l caută printre stânci și prin văi. Deci duhul profetic atinsese gândul acestora referitor la o parte a viitorului și atingea foarte puțin referitor la o altă parte, de vreme ce ei căutau pe cel de negăsit, înălțat, despre care luaseră cunoștință. Așadar, au fost atinși referitor la o parte și nu la alta, întrucât știau că poate să fie răpit, dar nu știau că nu poate fi găsit.

Chiar și Elisei a fost atins de duhul profetic referitor la o parte a viitorului, dar nu și la alta, de vreme ce a spus regelui Israelului: „Lovește în pământ! Și a lovit de trei ori și s-a oprit. Iar omul lui Dumnezeu s-a mâniat pe el și a zis: Trebuia să lovești de cinci sau de șapte ori, căci atunci ai fi bătut cu desăvârșire pe sirieni, acum însă vei bate pe sirieni numai de trei ori”²⁹. El știa, deci, că ar fi bătut pe sirieni de atâtea ori câte ar fi lovit pământul. Dar când i-a spus: „Lovește în pământ”, el nu știa de câte ori urma să-l lovească

---

²⁶ Fapte 10, 19.

²⁷ Fapte 10, 21.

²⁸ IV Rg. 2, 3-5.

²⁹ IV Rg. 13, 18-19.

(de fapt s-a și înfuriat că pământul fusese lovit de trei ori), ceea ce adeverește că fusese atins referitor la o parte a viitorului dar nu și la alta, fiindcă a profetizat că Siria va fi biruită, dar a vrut ca pământul să fie lovit de mai multe ori. Tot astfel Samuel, când a fost trimis de Domnul pentru a-l unge ca rege pe David, a răspuns: „Cum să mă duc? Va auzi Saul și mă va ucide”³⁰. Acesta l-a uns pe David și, totuși, nu a fost ucis de Saul. Deci sufletul profetului fusese atins referitor la o parte a viitorului, dar nu a fost atins referitor la altă parte, fiindcă el cunoștea că David trebuia uns ca rege, dar nu cunoștea că el nu trebuia ucis de Saul.

13. Trebuie știut, de asemenea, că anumiți profeti sunt atinși referitor la un timp apropiat și nu referitor la un timp îndepărtat, alții însă sunt atinși referitor la un timp îndepărtat și nu la unul apropiat, alții sunt atinși de duhul profetic atât referitor la un timp îndepărtat, cât și la unul apropiat. Astfel, unii sunt atinși referitor la un timp foarte apropiat, și nu la unul îndepărtat, precum Samuel cunoștea că asinii lui Saul s-au pierdut, a vestit că au fost găsiți și a prezis că Saul va fi rege³¹; chiar l-a vestit pe Saul că David va cârmui ca rege după el³², dar acestuia nu i-a prezis că va fi tatăl Regelui veșnic. Alții, însă, sunt atinși referitor la un timp îndepărtat și nu la unul apropiat, după cum David cunoștea că Unul Născut al lui Dumnezeu trebuia să se întrupeze, zicând despre Iudeea: „Om s-a zămislit în ea și Însuși Cel Preaînalt a întemeiat-o”³³. Și a știut că Acela se va înălța la ceruri și va sta de-a dreapta Tatălui, zicând: „Zis-a Domnul Domnului meu, sezi de-a dreapta Mea”³⁴. Totuși, a profetizat foarte puțin despre

---

³⁰ I Rg. 16, 2.

³¹ I Rg. 9, 15-20.

³² I Rg. 16, 12.

³³ Ps. 86, 4.

³⁴ Ps. 109, 1.

multe care s-au întâmplat recent. Ca să amintesc doar câteva dintre ele, David nu a cunoscut că servitorul lui, Mifiboseth, mințea despre sine împotriva stăpânului său³⁵ și făgăduind lui Amasa, zice: „Cutare și cutare să-mi facă mie Dumnezeu și încă și mai rău să-mi facă, dacă tu nu ai să fii generalul meu pentru totdeauna în locul lui Ioab”³⁶, evident fără să cunoască ce urma să se întâmple, fiindcă Amasa nu numai că nu avea să ia funcția de general al armatei în locul Ioab, dar chiar, peste foarte puțin timp, acesta avea să-și sfârșească viața prin mâna lui Ioab³⁷.

14. Într-adevăr, unii sunt atinși fie referitor la un timp îndepărtat, fie la unul foarte apropiat, după cum Isaia a profetizat viitorul foarte îndepărtat, zicând: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel”³⁸. Despre acest lucru zice din nou: „Prunc S-a născut nouă, un fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui și se cheamă numele Lui: Înger de mare sfat, Sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Părinte al veacului ce va să vie, Domn al păcii. Și mare va fi stăpânirea Lui și pacea Lui nu va avea hotar”³⁹. Acesta a fost atins de duhul profetic și referitor la un timp apropiat, cu privire la regele Iezechia, fiindcă i-a profetizat că se va tămădui de boala sa și i-a vestit câți ani va mai trăi⁴⁰.

15. Uneori, duhul profetic părăsește pe profeti și nu este întotdeauna prezent în gândurile lor, de vreme ce își dau seama atunci când nu îl au, și că îl au ca dar de la Dumnezeu când îl au. Astfel, în timp ce l-a oprit pe servitorul său, Ghiezi,

---

³⁵ Cf. II Rg. 19, 27 (Evr. 28).

³⁶ II Rg. 19, 13 (Evr. 14).

³⁷ II Rg. 20, 10.

³⁸ Is. 7, 14.

³⁹ Is. 9, 6-7.

⁴⁰ Is. 38, 5.